

Lurd.

Letošnje leto bi smeli imenovati Marijino leto, ker obhajamo petdesetletnico, odkar se je Mati božja osemnajstkrat prikazala preprosti pastirici Bernardki v Lurdu.

Vem, da so vam ti čudežni dogodki vsaj deloma znani, ker o njih čitate v raznih knjigah, n. pr. v mladinski knjigi „Zgledi bogoljubnih otrok iz vseh časov krščanstva.“ Zato naj tukaj zadržuje, da le pregledno navedem posamezna prikazovanja.

Prvo prikazanje v votlini Masabjelskega skalovja. 11. februarja 1858. — Marija ni deklici rekla nobene besede, le prekrizala se je, da pokaže Bernardki, kako naj se tudi ona pokriža. Deklica moli rožni venec.

Drugo prikazanje je bilo 14. februarja po sveti maši. Bernardka poškropi čudežno Gospo z blagoslovljeno vodo, rekoč: „Če si od Boga, pridi bliže.“ Gospa se nasmeje in stopi na rob votline.

Tretje prikazanje — 18. februarja. Deklica je prinesla s seboj papirja, pero in črnilo. V roki drži prižgano svečo ter prosi: „Gospa, če mi imate kaj povedati, bodite tako dobri in zapišite, kdo ste in kaj želite.“ Gospa se nasmehne in reče: „Kar ti imam povedati, mi ni treba zapisovati. Prihajaj semkaj štirinajst dni.“ — „Obljubim,“ odgovori deklica. — „In jaz ti obljubim, da te storim srečno, ne na tem svetu, marveč na onem.“ — Na vprašanje, smeta-li tovarišici tudi prihajati z njo, odgovori: „Da, lahko prihajata s teboj, pa tudi drugi, želim tukaj videti mnogo ljudi.“

Četrto prikazanje — 19. februarja. Ta dan se ni zgodilo nič posebnega. Kakih sto oseb je bilo z zamaknjenko pri votlini.

Peto prikazanje — 20. februarja. Število navzočih pri votlini se je pomnožilo, zanimanje je bilo čimdalje večje. Zgodilo pa se ni nič novega.

Šesto prikazanje — 21. februarja, prvo postno nedeljo. Že pred solnčnim vzhodom je bilo pred votlino več tisoč ljudi zbranih. Zamaknjenka se pomakne po kolenih nekoliko naprej v duplino. Prikazen stopi

==== Cerkev lurške Matere božje. ====

nazaj in zdaj jo je mogla deklica videti skozi notranjo votlino. Obličje nebeške Device je bilo žalostno; zato vpraša deklica: „Kaj vam je? Kaj treba storiti?“ „Moli za grešnike,“ reče Devica in izgine.

Sedmo prikazanje — 23. februarja. Devica pokliče deklico po imenu, Bernardka odgovori: „Tu sem.“ — Mati božja ji reče: „Imam ti povedati neko skrivnost, ki se tiče samo tebe. Ali mi obljubiš, da je ne razodeneš nobenemu človeku?“ — „Obljubim,“ odvrne deklica. Nato ji reče Devica: „In zdaj, moja hčerka, pojdi in povej duhovnikom, da hočem, naj mi tu postavijo kapelico.“ (Konec prih.)

Čmrlji.

Črtica iz pomladnjih dni.

IV.

Solnce je tonilo za gorami. Hlad je legal na zemljo. S polja so se vračali kmetovalci, iz Drenovega pa so hiteli utrjeni rudokopi proti vasi. Puzrov Stanko in Mačkov France in Bitničev Tone so stopali po Puzrovi poti proti griču po čmrlje. Stanko je nesel panj, ki mu ga je bil napravil France. Tovariša pa sta šla poleg njega. Veselo so se razgovarjali in si domišljali v duhu, kako bodo ogrebli čmrlje in jih odnesli na Stankotov dom. Tiha radost je sevala na Stankotovih licih.

Vrh Puzrovega griča je nekaj završalo. Prav razločno so slišali to vršanje naši znanci. Tone je že izustil: „Zajec je“ — ko se naenkrat prikaže izza ovinka Jurhčev France. Tiščal je pod pazduho velik panj, pri katerem je bila odprtina spredaj zamašena s travo. Torej povsem soditi: imel je v panju čmrlje. In vedno bliže so si prihajali Jurhčev France in Puzrov Stanko in njegova tovariša.

„He, France, pa ne, da bi bil ogrebal čmrlje?“ se začudi Stanko.

France je bil v zadregi. Razne misli so mu rojile po glavi. Rdečica se mu je pojavila na obrazu, pa ne